

Θεία Κοινωνία και Covid-19: Κατάθεση ψυχής ενός νοσοκομειακού ιερέα

/ [Γνώμες](#)

**Του Αρχιμ. Συμεών Αναστασιάδη,
εφημέριου στο παρεκκλήσι του Γεν. Νοσοκομείου Θεσσαλονίκης «Άγιος
Πάυλος»**

Στην επικαιρότητα, λόγω Κορωνοϊού, βρίσκεται συν τοις άλλοις και η Θεία Κοινωνία. Πολλά γράφονται και λέγονται αυτές τις ημέρες. Επιστήμονες και μη λένε την άποψή τους. Ευτυχώς, η Ιερά Σύνοδος της Εκκλησίας της Ελλάδος τοποθετήθηκε γρήγορα και θεολογικά επί του θέματος. Θεωρώ καθήκον μου να καταθέσω και εγώ δύο λόγια στην αγάπη σας μέσα από την εμπειρία του νοσοκομειακού ιερέα, που εδώ και δέκα χρόνια διακονώ στο παρεκκλήσι του Γεν. Νοσοκομείου Θεσσαλονίκης «Άγιος Πάυλος». Καταρχήν, κατανοώ τις θέσεις όσων φοβούνται, ότι μέσω της Θείας Κοινωνίας μεταδίδονται ασθένειες. Και τους κατανοώ απολύτως για το λόγο ότι αυτοί δεν πιστεύουν, τους δικαιολογώ διότι η Θεία Κοινωνία είναι θέμα Πίστεως και όχι ζήτημα επιστημονικού πειράματος.

Η διακεκριμένη Καθηγήτρια Παθολογίας-Λοιμωξιολογίας κα Ελένη Γιαμαρέλλου

τοποθετήθηκε δημοσίως στον Real FM λέγοντας ότι «η θεία κοινωνία είναι ένα μυστήριο, όταν πηγαίνεις να λάβεις τη θεία κοινωνία δεν την παίρνεις από συνήθεια, τη λαμβάνεις γιατί είναι σώμα και αίμα Χριστού. Ή το πιστεύεις και κοινωνείς κανονικά ή δεν το πιστεύεις. Δεν υπάρχουν μεσοβέζικες λύσεις, κουταλάκια κλπ. Είμαι τελείως εναντίον αυτών. Αν το πιστεύουμε, δεν προκαλούμε την τύχη μας. Αν πιστεύω ότι αυτό μπορεί να με μολύνει, τότε δεν πιστεύω στο μεγαλύτερο μυστήριο.

Τα άτομα που θέλουν να κοινωνήσουν δεν πρέπει να φοβούνται ότι από τη θεία κοινωνία μπορεί να μεταδοθεί ποτέ μικρόβιο». Μετά από αυτές τις δηλώσεις της κάποιοι συνάδελφοί της «έπεσαν κυριολεκτικά να τη φάνε».

Αν λοιπόν η κα Γιαμαρέλλου δεν είχε δίκιο, τότε θα έπρεπε όλοι οι ιερείς της Ελλάδος (χωρίς υπερβολή) να είχαν νοσήσει λόγω της καθημερινής καταλύσεως, που κάνουν μετά από κάθε Θεία Λειτουργία. Θα είχαν πεθάνει από τα πολλά και διάφορα μεταδοτικά νοσήματα που κυκλοφορούν ήδη στην κοινότητα. Αν πάλι υποθέσουμε ότι οι ιερείς των ενοριών δεν είναι εκτεθειμένοι στον κίνδυνο, γιατί δήθεν στην Θεία Λειτουργία προσέρχονται οι υγιείς, τότε δεν θα μπορούσαμε να εξαιρέσουμε από το παραπάνω συμπέρασμα τους νοσοκομειακούς ιερείς, που καθημερινά μπαίνουν στα δωμάτια των νοσοκομείων και κοινωνάνε τους ασθενείς αδιακρίτως των νοσημάτων. Όταν με καλούν να κοινωνήσω κάποιον ασθενή σε ένα δωμάτιο ή ακόμη και στην εντατική μονάδα του νοσοκομείου, είναι αδύνατον να γνωρίζω από τι πάσχει. Η δική μου υποχρέωση είναι να τον κοινωνήσω, εφ' όσον φυσικά είναι Χριστιανός Ορθόδοξος και το επιθυμεί ο ίδιος. Θα σας καταθέσω τρία μόνο περιστατικά από τα πολλά για να διαπιστώσετε και μόνοι σας το θαύμα των Αχράντων μυστηρίων.

Με ειδοποίησαν να πάω να κοινωνήσω έναν ασθενή στο τάδε δωμάτιο με το τάδε όνομα. Όταν πήγα, αντίκρισα ένα αδύνατο και πολύ ταλαιπωρημένο παλικάρι. Τα χείλη του, η γλώσσα του και γενικώς όλη η στοματική του κοιλότητα ήταν γεμάτα πληγές. Στενοχωρήθηκα μέσα μου, ήταν νέος άνθρωπος, δεν ήθελα να τον ρωτήσω από τι πάσχει, να μην τον φέρω σε δύσκολη θέση.

Κατάλαβα ότι είναι κάτι σοβαρό. Ρώτησα το βαπτιστικό του όνομα και του είπα να κάνει το σημείο του Σταυρού πριν κοινωνήσει. Στο σύντομο διάλογο που είχαμε, μου είπε: «Πατέρα, αν γίνεται να με κοινωνήσετε με κουταλάκι μιας χρήσεως». Πάγωσα, στενοχωρήθηκα, του εξήγησα ότι δεν πρέπει να φοβάται διότι μεταλαμβάνει τον ίδιο τον Χριστό, το Σώμα Του και το Αίμα Του και δεν πρόκειται να κολλήσει κάτι. Μου απαντά: «Εγώ πατέρα το λέω για σας, γιατί το νόσημά μου είναι σοβαρό και μεταδοτικό». Τον ευχαρίστησα για το ενδιαφέρον του. Ήταν ένας ευγενέστατος νέος αλλά σε πολύ άσχημη κατάσταση. Του επανέλαβα την

διδασκαλία της Εκκλησίας μας και του είπα ότι εγώ δεν έχω ενδοιασμούς και ότι δεν κινδυνεύω από το νόσημά του. Τότε εκείνος έκανε τον Σταυρό του και κοινωνήσε των Αχράντων Μυστηρίων, από το ίδιο Άγιο Ποτήριο και από την ίδια Αγία Λαβίδα κατέλυσα και εγώ ο ίδιος.

Δεν ήταν φυσικά το μόνο περιστατικό αλλά η πλειονοψηφία των πιστών ασθενών που κοινωνάνε στο νοσοκομείο είναι περίπου στην ίδια κατάσταση. Άνθρωποι ετοιμοθάνατοι με πληθώρα μικροβίων, ασθενείς μέσα στην εντατική με βαριά νοσήματα. Συνήθως, όταν πάω να κοινωνήσω τον ασθενή, αντικρίζω μια στοματική κοιλότητα τόσο παραμορφωμένη και τόσο βρώμικη, που μόνο δυσωδία αναδύεται από αυτή. Για να τον κοινωνήσω ή να τον εξομολογήσω, πρέπει να έρθω σε πολύ κοντινή απόσταση από το πρόσωπό του. Τα χνώτα του, τα σάλια του, ο βήχας του ανά πάσα στιγμή μπορεί να μου μεταδώσουν κάτι. Η καθημερινότητα του νοσοκομειακού ιερέα είναι ανάμεσα σε αίματα, ούρα, εμετό, μικρόβια και αυτοάνοσα νοσήματα. Το ράσο μου μπορεί να ματωθεί από το αίμα του, όμως ο ασθενής θέλει να εξομολογηθεί και να κοινωνήσει, γι' αυτό άλλωστε βρίσκομαι εγώ δίπλα του. Αυτό είναι το καθήκον μου, η διακονία μου. Αγνοώ, τις περισσότερες φορές, από τι ακριβώς πάσχουν. Δέκα ολόκληρα χρόνια αυτή είναι η καθημερινότητά μου ως νοσοκομειακός ιερέας.

Θυμάμαι έναν ασθενή, που είχε άνοια, άνοιξε το στόμα του, πήρε την Θεία Κοινωνία αλλά την έφτυσε. Ο πόνος μου δεν περιγράφεται, σαν να μου έδωσε μια μαχαιριά στην καρδιά αλλά δεν έπρεπε να το δείξω στους συγγενείς του, να μην τους φέρω σε δύσκολη θέση, έδειξα ψύχραιμος. Δεν ήξερε τι έκανε εκείνη τη στιγμή. Οι συγγενείς γούρλωσαν τα μάτια τους. Έπρεπε, όμως, να τη μαζέψω και να τη φάω, για μένα, αυτό που έφτυσε, ήταν ο ίδιος ο Χριστός μου. Δεν έφταιγε ο ασθενής, είχε άνοια, έπρεπε να ρωτήσω περισσότερες πληροφορίες τους συγγενείς του. Ήμουν τότε άπειρος· δεν είχα προβλέψει ότι μπορεί να αντιδράσει έτσι ο ασθενής.

Σε μια άλλη περίπτωση με ειδοποίησαν οι συγγενείς κάποιου ασθενούς, ότι ο άνθρωπός τους ήταν στην μονάδα εντατικής θεραπείας (ΜΕΘ) στο τελευταίο στάδιο. Οι γιατροί τούς ειδοποίησαν ότι από ώρα σε ώρα θα φύγει από τη ζωή. Πήγα όσο γρηγορότερα μπορούσα στην εντατική να τον μεταλάβω. Ένας γιατρός με πλησίασε διακριτικά και μου ψιθύρισε στο αυτί: «Πάτερ έχει AIDS». Έκανα τον Σταυρό μου, είπα τις ευχές της Θείας Κοινωνίας και τον κοινωνήσα, δεν είχα άλλη επιλογή. Θα του μετέδιδα το φάρμακο της Αθανασίας, τον Αρχηγό της Ζωής «μεταλαμβάνει ο δούλος του Θεού εις άφεσιν αμαρτιών και εις ζωήν αιώνιον».

Πόσοι ασθενείς δεν επανήλθαν στη ζωή από σίγουρο θάνατο μετά από Θεία Κοινωνία; Πόσοι δεν θεραπεύτηκαν από ανίατες ασθένειες; Δεν τα λέγω μόνο εγώ

αυτά, αλλά οι ίδιοι οι θεράποντες γιατροί των ασθενών, που είναι μάρτυρες των καθημερινών αυτών περιστατικών. Η εντατική μονάδα έχει γίνει εδώ και 10 χρόνια το δεύτερο σπίτι μου. Η άριστη συνεργασία με τους γιατρούς της ΜΕΘ πιστοποιεί το πετυχημένο πάντρεμα της Πίστης και της Επιστήμης.

Μπορεί ο κορωνοϊός, όπως κι άλλες ασθένειες, να μεταδίδεται με το σάλιο και το κουταλάκι, όπως ανακοινώθηκε από την αξιοσέβαστη κατά πάντα Επιστημονική Επιτροπή, κανείς δεν το αμφισβητεί αυτό. Η ένστασή μας, όμως, είναι ότι στην Θεία Κοινωνία δεν χρησιμοποιούμε κουταλάκι αλλά «Αγία Λαβίδα», δεν χρησιμοποιούμε ποτήρι αλλά «Άγιο Ποτήριο». Αυτό είναι που κάνει τη διαφορά! Το «Άγιο» είναι το ξεχωριστό, το καθαρό, το θεϊκό, το γεμάτο από την Χάρη του Θεού!

Τυχαίνει πολλές φορές να σταυρώνω με το Άγιο Ποτήριο, έχοντας μέσα το Σώμα και το Αίμα του Κυρίου, όσους διαπιστώνω ότι δεν είναι σε θέση να κοινωνήσουν. Αυτούς, δηλαδή, που βρίσκονται σε κωματώδη κατάσταση και, ω του θαύματος, βλέπουμε, ιδίοις όμμασι μετά πολλών μαρτύρων, η υγεία του ασθενούς να βελτιώνεται και μάλιστα σε πολλές περιπτώσεις με πολύ γοργούς ρυθμούς. Εμείς, οι νοσοκομειακοί ιερείς ζούμε το θαύμα καθημερινά, σε πληθώρα και ένταση. Μακάρι, να βρω τον απαραίτητο χρόνο, να καταγράψω με την βοήθεια πάντα των γιατρών, ως αδιάψευστο τεκμήριο, όλα αυτά τα περιστατικά που έχουμε βιώσει δέκα ολόκληρα χρόνια στους θαλάμους του Γεν. Νοσοκομείου Θεσσαλονίκης «Άγιος Παύλος». Δεν σας λέγω θεωρίες, περιγράφω εμπειρίες. Εμπειρίες που δυναμώνουν πρώτα εμάς που τις βιώνουμε!

Αδελφοί μου, το Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας είναι ο ίδιος ο Θεάνθρωπος Ιησούς Χριστός, ο Ιατρός των ψυχών και των σωμάτων ημών. Είναι η μετοχή στο Θεανθρώπινο αναστημένο Σώμα, η πηγή της Ζωής, το μυστικό της αγάπης, η θεραπεία της φύσεως, το φάρμακο της καταθλίψεως, η επούλωση των ψυχικών τραυμάτων, η συμφιλίωση με τον θάνατο, η συνάντηση με τον συνάνθρωπο, η ανακάλυψη του εαυτού μας. Όλα αυτά και πολλά ακόμη είναι η Θεία Ευχαριστία, έχουν εκφραστεί καλύτερα οι Πατέρες της Εκκλησίας περί αυτών, σε καμιά όμως περίπτωση δεν είναι αιτία της μεταδόσεως οποιασδήποτε ασθένειας.